

Cants de sirena

written by Pere Grau i Rovira | 12 d'agost de 2023

He llegit un dia d'aquests que algú d'ERC (em sembla que va ser la Marta Rovira) va dir que anar a unes noves eleccions seria fatal per l'independentisme. No és ella sola que pensa així. Però jo, i suposo que com molts, crec que només seria fatal per als que es deixin ensarronar altra vegada amb un parell de caramlets que un govern següent, aliat amb el TC, ens pugui tornar a treure sense pensar-s'hi gaire. Per aquells que segueixen dient A i fent B. És una frase del mateix caire de la que recomana a Puigdemont que sigui "exigent, però no intransigent", una expressió que un home de la intel·ligència d'Artur Mas s'hauria pogut estalviar.

Com ha dit Vicent Partal aquests dies, no es tracta de negociar el *qui* sinó el *què*, i el *què* és ben clar: l'amnistia general com a condició prèvia *sine qua non*, i la ruta cap a l'exercici de l'autodeterminació com a clau de tot. I això, com ha dit el nostre president, el legítim, el de debò, no en converses privades sinó de manera pública, amb llum i taquígrafs com es deia abans.

Tots els comentaris a la situació actual, i no em refereixo solament als més estripats de la premsa "conciliadora" i dels polítics "raonables", s'obliden massa sovint d'un factor greu que dificulta encara més qualsevol entesa: la manca de credibilitat de la paraula donada dels polítics espanyols. En aquests anys ens han donat una prova darrera l'altra que un dels seus principis d'actuació, pel que fa a Catalunya, és aquella dita castellana "donde dije digo, digo Diego", o traduint lliurement una dita alemanya equivalent: "se me'n fot la meva xerrameca d'ahir". I després encara van presumint de "nobleza" i d'"hidalguia".

Una posició ferma dels catalans és intransigència? Jo crec que és l'única manera de deixar les coses clares, perquè ser només

“exigent” vol dir en definitiva conformar-se amb “más de lo mismo” I que em perdoni el lector per usar aquí tantes expressions castellanes, però són les que expressen gràficament les conseqüències d’acceptar rebaixes.

Que ERC tingui por de noves eleccions és comprensible. Que els autonomistes dins de Junts facin el bot també ho és. Però crec que els catalans que l’octubre del 2017 van votar “sí” a la independència, els que fastiguejats ja no van a votar, saludarien amb entusiasme tornar a tenir un referent que defensi la consecució d’allò que es va començar amb massa confiança en el sentit democràtic espanyol.

Que segurament s’anirà a noves eleccions, perquè Sánchez esperarà avantatges de no pactar amb “els enemics d’Espanya” com ens ha titulat el cap de Vox? I què passarà si ell efectivament treu més vots que el PP, però segueix sense tenir-ne prou? Si tot plegat posa en evidència, com ha dit el jurista Pérez Royo, la crisi del règim del 78? No ho sabem, però el “más de lo mismo” potser ja no funcionarà.

I per cert, això “d’enemics d’Espanya” caldria discutir-ho. Són enemics d’Espanya els que han proposat una i altra vegada un encaix raonable de les nacions perifèriques amb l’Estat, de manera que tots puguem ser orgullosos de ser espanyols, com ho estan els suïssos de la seva pàtria multilingüal? O ho són els que entenen per “Espanya” les elits madrilenyes, els que han permès que la meitat de l’Estat s’hagi de qualificar “d’Espanya buida”? Som enemics d’Espanya els que teníem l’esperança que fos pel món un model de convivència entre pobles, pel bé de tots, o ho són els que han fomentat l’odi, la desinformació i la incomprensió per tal de defensar els seus privilegis?